

Pleidooi voor de tweede e

In de jongste editie van **De Beweging**

kwam de verrassing uit onverwachte hoek. Clara van den Broek peilt de betekenis van het festival binnen de hedendaagse dans in Vlaanderen.

Een nieuwe lente, een nieuw geluid en een nieuwe Beweging. Dat leek wel het motto waaronder artistiek directeur Herbert Reymer en zijn ploeg, aangevuld met de pas uit Manchester aangetrokken programmator Bush Hartshorn, voor De Beweging '97 (22 februari-14 maart) aan de slag wilden. Sinds haar oprichting in '84 tracht De Beweging moedig op te boksen tegen het establishment en een springplank te bieden aan jonge, beginnende choreografen en mimografen, voor wie het vaak erg moeilijk is een projectsubsidie los te krijgen. Een ondankbare taak, zo bleek. Onvermijdelijke kwalen als beperkte kwaliteit en een bijwijlen lage publieksopkomst, brachten de organisatie financieel in gevaar. Om meer in de gunst te komen van de subsidiërende instanties, werd het festival sinds '94 dan ook verruimd naar rijpere en buitenlandse choreografen toe. Die stap zou men overigens niet alleen om pragmatische redenen hebben gezet. De kruisbestuiving zou ook bevruchtend werken.

Dankzij de spectaculaire subsidieverhoging van vorig jaar, kon de festivalorganisatie voor de editie '97 eindelijk werk maken van haar buitenlands programma. Daarnaast was er werk te zien van ervaren binnenlandse artiesten, en slechts een drietal creaties van debutanten. Bush Hartshorn: 'Het is van cruciaal belang dat je de juiste context schept voor het tonen van jong werk. We hebben dit jaar meer bekende namen op de affiche gezet, omdat we een ruimer publiek willen aanspreken. Het publiek dat voor de eerste keer komt, moet kwaliteit voorgeschoteld krijgen, opdat het volgend jaar terug zou komen. Het zal dan reeds vertrouwd zijn met De Beweging en misschien meer open staan voor jonger werk. Niet enkel de kunstenaars maar ook het publiek moeten immers een ontwikkelingsproces door.' Na afloop van het festival is de organisatie er echter niet meer zo zeker van of ze volgend jaar weer

meer debutanten zal programmeren. 'Mogelijkerwijs zullen we het festival nog meer toespitsen op werk van rijpere artiesten, en de debutanten vooral gedurende de jaarwerking een solide ondersteuning geven,' aldus Hartshorn. Reden hiervoor is dat de dagpers de werkplaatsprojecten van Paola Bartoletti en Inge Cauwenbergh (getoond naast voltooide voorstellingen op de openingsavond), alsook het

werk van Pé Vermeersch en (de relatief jonge) Javier de Frutos zowat met de grond gelijk maakte.

Over de verantwoordelijkheid van de pers valt inderdaad wel wat te zeggen. De confrontatie met het publiek is essentieel in de ontwikkeling van een beginnend kunstenaar, en als zijn werk op een aparte avond of buiten de festivalreeks geprogrammeerd wordt, riskeert er minder volk op af te komen. Maar ook De Beweging gaat niet volledig vrijuit. Waar Inge Cauwenbergh met *De stilte der stenen* getuigt van een welbepaalde artistieke visie m.b.t. de kijkact, en die ook omzet in een specifieke, weliswaar prille bewegingstaal, blijft het in

Truus Bronkhorst & Marien Jongewaard... and friends - Truus Bronkhorst en Marien Jongewaard / Leo van Velzen

